

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

10. LISTOPADU 2013

Z obsahu:

Maria je vzorem církve
Katecheze Svatého otce
Františka 23. října 2013
- strana 2 -

**„Létající svatý“ - Josef
Kopertinský**
18. září 2013 uplynulo
350 let od úmrtí
františkána-konventuála,
sv. Josefa Kopertinského
- strana 4 -

Na hranici života a smrti
Lilla Danilecková
- strana 6 -

**Co člověk zaseje,
to také sklídí**
P. Mieczyslaw
Piotrowski TChr
- strana 9 -

**O deseti silách lásky
a o tom, že žádný tvor...**
Sv. Mechtilda
z Magdeburgu
- strana 11 -

**Papež František o zápasu
křesťana se zlem
a o milosti zahanbení**
- strana 11 -

**Nenechejte oheň
vyhasnout**
P. Urs Keusch
- strana 12 -

**Kéž Vás posílí
modlitba a půst**
Sestra Emmanuela
- strana 13 -

Editorial

Chceme být spaseni? Tato otázka se jako pověstná červená nit prolíná jednotlivými texty Světla. Je to rovněž stěžejní téma každého lidského života – ať si toho člověk je vědom, či nikoliv.

Pro ty, kteří dostali milost poznání, ať skrze nauku církve, či skrze konkrétní životní zkušenost, je zodpovědnost posunuta ještě o kousek dále: troubit na poplach, aby se co nejvíce lidí včas probudilo a vyrvalo svůj život z pout zla. Neznamená to nic jiného než to, co je vlastním posláním církve: přinášet Ježíše.

Tak to ve svém životě po velmi dramatickém poznání pravdy pochopil bývalý úspěšný hollywoodský filmový producent Marino Restrepo, z něhož se stal posel Boží milosrdné lásky, která dokáže člověka dostat z nejhrošších potíží. (str. 6) Ve chvílích, kdy mu šlo o život těla i duše, nepomohla mu žádná z filosofii, kterými předtím „pomáhal“ druhým. Záchranou mu byl nepatrný plamínek katolické víry, který již téměř uhasl.

Kde máme hledat vzor víry my, kteří si říkáme praktikující křesťané? Svatý otec František ukazuje jasně: je to Maria, Matka Ježíšova. Ona v každodenní jednoduchosti žila neustále ponořena do tajemství Boha, v Duchu Svatém hledala vždy Boží vůli a každý svůj skutek konala v dokonalém spojení s Ježíšem.

Budeme-li hledat mezi světcí, najdeme mezi nimi i mnoho pokorných „prošťáčků“, kteří však skrze usilovné hledání Boží vůle, modlitbu a oběti konali velké věci, ba přímo divy. Jedním z nich je sv. Josef Kopertinský. (str. 4) Každému není dáno být velkým v očích tohoto světa, ale každý se může stát velkým v očích Božích.

Mysleme na to a nebojme se o tom svědčit, že po smrti už člověk nemá žádnou možnost návratu na zem, už nebude moci opravit své rozhodnutí „pro“, nebo „proti“ Bohu. (str. 9)

Proto je také důležité zachovat si milost věrnosti v povolání a modlit se za ni, když je věrnost slíbena před Bohem, ať už jde o duchovní stav (str. 13), či o stav manželský (str. 12), anebo i o různé formy života zasvěceného Bohu. Skrze věrnost Bohu vydáváme totiž svědectví o pravé radosti, která je dána těm, kdo o ni neobecky usilují a s láskou a vděčností ji přijímají.

A když upadneme, nebojme se vyznat své hříchy ve zpovědi: budeme-li ve své lítosti upřímní, pak obdržíme milost zahanbení, která bude naší očistou do prostoty před nekonečnou Boží svatostí. (str. 11)

Vyslyšíme Mariinu výzvu: „Děti moje, rozhodněte se znovu pro Boha a hledejte jen jeho vůli, a pak v NĚm najdete radost a mír.“

Daniel Dehner

Maria je vzorem církve

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě, 23. října 2013

Dobrý den, drazí bratři a sestry. V rámci cyklu katechezí o církvi bych chtěl dnes pohlednout na Marii jakožto obraz a vzor církve. Učiním tak na základě vyjádření Druhého vatikánského koncilu, který v konstituci *Lumen gentium* praví: „Jak učil už svatý Ambrož, Bohorodička je vzor církve ve víře, lásce a dokonalém spojení s Kristem.“ (63)

Vyjděme z prvního aspektu: *Maria je vzorem ve víře*. V jakém smyslu je Maria pro církev vzorem ve víře? Pomysleme na to, kým byla Panna Maria: židovskou dívkou, která toužila z celého srdce po vykoupení svého lidu. V tomto srdci mladé izraelské dcery však přebývalo tajemství, které neznala ani ona sama. Podle Božího plánu se měla stát Matkou Vykupitele. Boží posel ji při zvěstování nazývá „plnou milosti“ a zjevuje jí tento plán. Maria přitaká a od té chvíle se jí dostává nového světla. Soustředí se na Ježíše, Božího Syna, který od ní přijal tělo a ve kterém se naplní její přísliby celých dějin spásy. Mariina víra je naplněním víry Izraele. Je v ní soustředěno veškeré putování tohoto lidu očekávajícího vykoupení a v tomto smyslu je vzorem ve víře pro církev, jejímž středem je Kristus, vtělení nekočné lásky Boží.

Jak prožívala Maria tuto víru? Prožívala ji v jednoduchosti tisíce každodenních starostí a obav každé maminky, jak zajistit jídlo, oblečení, v péči o dům... Právě tato její normální existence byla prostorem, ve kterém se odvíjel jedinečný vztah a hluboký dialog mezi ní a Bohem, mezi ní a jejím Synem. Mariino přitakání, které bylo dokonalé hned v počátku, rostlo až k momentu Kříže. Tam její mateřství objalo každého z nás, celý náš život, aby nás vedla ke svému Synovi. Maria žila neustále ponořena v tajemství Boha, který se stal člověkem, jako jeho první a dokonalá učednice, rozjívala ve svém srdci všechno ve světle Ducha Svatého, aby pochopila a splnila veškerou Boží vůli.

Můžeme si klást otázky: necháváme se osvitit vírou Marie, naší Matky? Anebo ji považujeme za příliš vzdálenou a odlišnou od nás? Hledíme na ni ve chvílích těžkostí, zkoušek a temnot jako na vzor důvěry v Boha, který chce vždycky a jenom naše dobro? Přemýšlejme o tom, možná budeme mít užitek z toho, když objevíme Marii jako obraz a vzor církve právě ve víře, kterou žila.

Přejdeme ke druhému aspektu: *Maria je vzorem v lásce*. Jakým způsobem je Maria pro církev živým příkladem lásky? Pomysleme na její ochotu ve vztahu k příbuzné Alžbětě. Svoji návštěvou jí Panna Maria přinesla nejenom hmatatelnou pomoc, ale také Ježíše, který už žil v jejím lůně. Přinesením Ježíše dostalo se jejímu domu radosti, plné radosti. Alžběta a Zachariáš byli šťastní z toho, že čekali dítě, což se v jejich věku zdálo nemožné, ale dívka Maria jim přinesla úplnou radost, která vychází z Ježíše a Ducha Svatého a vyjadřuje se nezištnou láskou, sdílením, pomocí a porozuměním.

Matka Boží chce také nám všem přinést tento obrovský dar, jímž je Ježíš, a s ním jeho lásku, pokoj a radost. Taková je také církev, jako Maria. Církev není obchod, církev není humanitární nadace, církev není nevládní organizace, církev je poslána, aby všem přinášela Krista a jeho evangelium. Toto je církev. Nepřináší sebe samu. Ať už je malá či velká, silná či slabá, církev přináší Ježíše. A církev má být jako Maria, která šla navštívit Alžbětu. Co přinesla? Ježíše! A církev přináší Ježíše. To je jádro církve. Přinášet Ježíše. Pokud by se hypoteticky stalo, že by církev nepřinášela Ježíše, pak by byla mrtvá. Je to jasné? Musí přinášet Ježíše a musí přinášet Ježíšovu dobročinnost, Ježíšovu lásku, Ježíšovu sílu.

A jakou lásku přinášíme druhým my, kteří jsme církví; každý z nás? Je to Ježíšova láska, která se sdílí, odpouští a provází, anebo je to láska poněkud

Dokončení na str. 4

Vezmi dnes do ruky Písmo svaté a oživ ve své paměti příběh sedmi bratrů mučedníků a jejich statečné matky. Najdeš tak v 2. knize Makabejské dojemný příklad věrnosti a statečnosti lidí plných víry a důvěry v Boha, ale současně i důkaz, že Pán je věrný a neopouští ty, kteří v něho důvěřují.

Setkat se se starozákonními mučedníky je pro tebe potřebné zvláště dnes, kdy je stále více všem zřejmé, že nastává čas velkého utrpení⁽¹⁾. Taková období nejsou pro Boží lid výjimkou. V přítomné době více než kdykoliv předtím přibývá míst, kde křesťané vydávají o svém Pánu nejvyšší svědectví svou vlastní krví. Doba soužení je od počátku tou nejvlastnější dobou pro putující Církev. Proto i ty musíš být na ni připraven, neboť nevíš, kdy ten čas nastane⁽²⁾.

Jestliže Bůh dopouští soužení na své věrné, je to jen proto, aby je očistoval a přiváděl stále blíže k sobě. To, na co se mylně často díváme jako na trest, je ve skutečnosti cesta Boží lásky, která není ke zkáze, ale k výchově. Bůh neoddaluje milosrdenství, vychovává svůj lid neštěstími, ale neopouští je.⁽³⁾

Je to pro tebe velký dar, že můžeš být svědkem, jak starozákonní Boží ctitelé trpí a umírají pro svého Pána. Nevyhýbej se nepřijemné podívané na jejich muka. Jestliže ti připadá k nesnesení již sám pohled na to, jak královští kati nelítostně trýzní před zrakem matky jejich sedm synů, co říci o nich samých, kteří jsou zde nejen svědky, ale účastníky a sledují všechnu tu hrůzu s vědomím, že pokud se nezřeknou své víry, za chvíli sami podstoupí stejná, ne-li ještě horší muka?

Nemůžeš pochopit, jak může člověk člověku působit tolik bolesti a trýzně? Pro Hospodinovy nepřátele je zase zcela nepochopitelné, odkud berou tito trpitelé onu statečnost, trpělivost a odevzdanost, s jakou přijímají svou krutou a pozvolnou smrt. Hrdinství matky, která umírá poté, když již sedmkrát prožila a protrpěla smrt se svými dětmi, přivádí bezcitné a nenávislné mučitele doslova k nepřičetnosti. I oni musí nakonec uznat, že se tu odehrává něco lidsky nevysvětlitelného a nepochopitelného.

Odkud berou tito Izraelité tak neuvěřitelnou solidaritu a sílu? V prvé řadě je to pokorné a upřímné přiznání své vlast-

Čas radostné naděje

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Bůh je Bohem živých, neboť všichni žijí pro něho.

ní hříšnosti, spojené s neoblomnou důvěrou v Boží milosrdenství a věrnost: *My trpíme za své hříchy, ale i když se Hospodin nakrátko rozhněval, opět se smiluje nad svými služebníky.*⁽⁴⁾ Nenacházíš v tom i pro sebe dostatečnou odpověď, kdykoliv se ti v duši vynoří naléhavá a palčivá otázka, proč musí nastat také doba utrpení?

Nemenším pramenem síly pro tuto věrnou rodinu je odhodlání spojit se s Bohem a velkodušně obětovat sám sebe za záchranu i těch druhých: *Já stejně jako bratři vydávám tělo za zákony otců a prosím Boha, aby se brzy smiloval nad národem. Kéž by se u mne a u mých bratrů zastavil hněv Všemohoucího, který spravedlivě vzplanul proti našemu lidu.*⁽⁵⁾ Ačkoliv ještě nepoznali Spasitele, prokazují lásku přesně podle jeho slov, když kladou život za své přátele. Nemáš jako Kristův učedník být o to více připraven i k nejvyššímu stupni oběti za své bratry?

Ale největší oporu nalézají tito věrní Izraelité v pevné a nezlomné víře, že Hospodin nikdy neopouští své věrné, ale sám je věrný a splní svá zaslíbení. Můžeš se plně spolehnout, že ti Bůh dá dostatek síly, abys mohl snášet všechno, co přijímáš z jeho rukou. Ty, kteří jsou spojeni k životu v Bohu, může katova ruka oddělit jen nakrátko: *Moji bratři strpěli krátká muka, ale nyní podle Boží smlouvy prožívají věčný život.*⁽⁶⁾ Víra ve vzkříšení a věčný život dává utrpení i smrti zcela nový smysl. Bereš nám přítomný život, ale Král vesmíru nás vzkřísí k životu novému a věčnému, protože jsme zemřeli za jeho Zákon. Nezahabuje ten nemladší z Makabejských tímto svým statečným vyznáním mnoho dnešních křesťanů? Děkuj svému Pánu za tento starozákonní vzor, ale také za nezaslouženou milost, že máš k dispozici sílu a příklad samého Pána, kterého tito mučedníci teprve očekávali. Boží Syn tě předešel na cestě největšího utrpení a smrti do místa vzkříšení, neboť tě miloval a ve své dobroře ti tak dal nikdy nepomíjející útěchu a ra-

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Mak 7,1–2.9–14

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso.

Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit (božské) zákony otců.“

Druhý však v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“

Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, (který mu chtěli uříznout,) nebojácně vztáhl ruce (na oheň) a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2. čtení – 2 Sol 2,16–3.5

Bratři! Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou

Dokončení na str. 5

dostnou naději a zanechal ti v Eucharistii jako pokrm a posilu sám sebe. Jestliže tě pozve, abys kráčel za ním jeho královskou cestou, nemůžeš to nikdy pokládat za trest, ale za nejvyšší dar.

S touto jistotou se dívej bez bázně vstříc nadcházejícímu utrpení. Ať už postihne nejdříve jen tebe, anebo náhle zasáhne nás všechny, jedno je jisté: *Pán je věrný a On tě bude silít a chránit od zlého.* To zlé má jen jednu podobu: zradit a opustit *Boha živých* a propadnout tak opravdové smrti, která trvá věčně.

Pane, řiď mé srdce k Boží lásce, abych byl trpělivý tak, jako byl Kristus.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 2 Mak 6,9; ⁽²⁾ srov. Mk 13,34; ⁽³⁾ 2 Mak 6,16;

⁽⁴⁾ 2 Mak 7,32; ⁽⁵⁾ tamt. 38; ⁽⁶⁾ tamt. 36

„Létající svatý“ – Josef Kopertinský

18. září 2013 uplynulo 350 let od úmrtí františkána-konventuála, sv. Josefa Kopertinského

Měl těžké dětství, pět let byl upoután na lůžko

Už dětství ukazovalo, že jeho život nebude lehký. 17. července 1603 rodiče Felix Desa a Franceschina Panaca položili do kolébky svoje druhé dítě. Otec pracoval jako kolář a hlídač zámku.

I když rodiče Desovi neměli mnoho peněz, chtěli, aby Josef chodil do školy. Roztržitě a jako ve snu kreslil na tabuli písmena. Když jednoho dne uslyšel zvuk varhan z vedlejší místnosti, upadl z toho do transu, takže jenom s otevřenými ústy strnule zíral do tmy. To byla jeho první extáze. Toto chování mu vyneslo mezi kamarády jméno „bocca aperta“, otevřená ústa. Během školní docházky onemocněl. Zhoubný nádor na kyčli ho upoutal téměř na šest let na lůžko.

Ve světském povolání neměl štěstí

Po zázračném vyléčení na přímluvu Matky Boží se pokoušel vyučit nějakému řemeslu. Zpátky do školy se už nemohl

vrátit. Zkoušel to nejprve jako prodavač, potom jako švec. Odevšad byl posílán pryč kvůli své roztržitosti.

Jako kapucín byl propuštěn, jako františkán vysvěcen na kněze

Když ležel nemocný na lůžku, předčítala mu matka často ze života sv. Františka z Assisi. Jeho život ho nadchl. V 16 letech vstoupil ke kapucínům a dostal jméno bratr Stefan. Také tady se všechno, co jako novic vzal do rukou, nezdařilo. V refektáři zaměňoval bílý a černý chléb. Při své nemotornosti rozbil sklenice a talíře, když je nosil na stůl. Kladl pánve na kamna opačně. V duchovním životě mu šly věci mnohem lépe. Jakmile uslyšel nějaký text z Písma svatého, zarazil se, žasnul a nešel dál. Rozhodnutí představeného znělo po osmi měsících noviciátu takto: „Absolutně nevhodný pro řád. Pošetilý, zanedbaný, nevědoucí a nevdělaný.“

Josefovi se zřítíl svět, ale nevzdal se. Měl dva strýce u františkánů-konventuálů, lidově zvaných kvůli černým kutnám

Sv. Josef Kopertinský
(bazilika v Loretu)

také „černí františkáni“. Obrátil se na jednoho z nich. Zpočátku se stal jenom bratrem terciářem (členem třetího řádu s řádovým oděvem) a musel jako pacholek ve stáji v klášteře Grottella ošetřovat muly svého strýce. V této době strávil mnoho hodin na modlitbách a při studiu. Dohnal zanedbaná školní léta. Díky jeho pili a zbožnosti ho přijali nadřízení, navzdory chybějícímu vzdělání, jako klerika do řádu. Už po třech letech mohl být vysvěcen na kněze. Při závěrečné zkoušce před kněžským svěcením byl biskup výbornými výsledky prvního zkoušeného tak překvapen, že hned všem ostatním zkoušeným tu zkoušku přečetl. Bratr Josef, který se před touto závěrečnou zkouškou třásl, byl mezi nimi. Noc předtím strávil na modlitbách.

Jeho kněžské působení, začátek extatických letů

18. března 1628 byl vysvěcen na kněze. Po svěcení odešel opět do svého oblíbeného místa, do kláštera Grottella.

Jednoho dne se u stolu četl komentář k Božimu vtělení. Náhle P. Josef vykřikl a upadl do bezvědomí. Jako ze spánku

Maria je vzorem církve – dokončení ze str. 2

rozředená? Jako víno rozředené tak, že se stává vodou. Je taková naše láska? Je to silná láska, anebo tak slabá, že následuje jen sympatie a hledá odměnu? Zištná láska? A jedna otázka: Ježíši se zištná láska líbí, nebo nelíbí? Líbí? Zdá se, že si nejste moc jistí. Líbí, nebo nelíbí? (*hromadné zvolání „Ne!“*) Nelíbí! Láska musí být nezištná, jako byla Ježíšova láska. Jaké jsou vztahy v našich farnostech, v našich komunitách? Jednáme spolu jako bratři a sestry? Anebo se posuzujeme, mluvíme špatně jedni o druhých? Slyšel jsem však, že tady v Římě nikdo nemluví o druhém špatně. Jestli je to pravda, nevím... Pečujeme každý jen o svoji „zahrádku“, anebo se staráme jeden o druhého? To jsou otázky týkající se lásky.

A krátce poslední aspekt: *Maria je vzor spojení s Kristem*. Život Panny Marie byl životem ženy jejího lidu: Maria se modlila, pracovala, chodila do synagogy... Avšak

každý skutek byl vždycky konán v dokonalém spojení s Ježíšem. Tato jednota vyvrcholila na Kalvárii. Tady se Maria spojila se svým Synem v mučednictví srdce a odevzdáním života Otci za spásu lidstva. Matka Boží přijala za své Synovo utrpení a spolu s ním přijala Otcovu vůli v oné poslušnosti, která přináší plody a dává pravé vítězství nad zlem a smrtí.

Skutečnost, které nás Maria učí, je krásná, totiž být vždycky spojení s Ježíšem. Můžeme si položit otázku: pamatujeme na Ježíše, jenom když se něco nedaří a potřebujeme pomoc, anebo je náš vztah stálý a přátelství hluboké, i když jde o to, abychom jej následovali na cestě kříže? Prosme Pána, aby nám daroval svoji milost a aby se v našem životě a v životě každého církevního společenství odrazil vzor Marie, Matky církve. Kéž se tak stane!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

přišel po nějaké době k sobě a omluvil se. To byl počátek jeho extázi.

O svátku sv. Františka, 4. října 1630, se pořádalo v klášteře Grottella procesi na počest tohoto světce. Na konci procesi vydal ze sebe bratr Josef výkřik, zvedl se od země a letěl nad hlavami množství lidí ke kazatelně. Tam zůstal delší dobu nehybně stát. To byl jeho první let. Následovaly další až do jeho smrti. Stále stejný průběh: Výkřik, let a extáze. P. Josef zůstal s otevřenými očima a ztratil sluch. Jeho tělo bylo strnulé, nic necítil. Vznášení během mše svaté bylo každodenní událostí. Také během dne se mohlo stát, že byl vyzvednut na oltář, na nějaký strom, nebo ke svatému obrazu.

Při každé extázi, při každém zvednutí jeho těla nastal v kostele rozruch. Veřící plakali nebo křičeli. Někteří se tlačili k oltáři, dotýkali se světce, zkoušeli ohněm a jehlami jeho necitlivost, až kvardián (představený) přišel a zjednal klid. Poručil bratru Josefovi, aby se v poslušnosti vrátil.

Před inkvizicí, přeložení do Assisi a izolace

Tyto mimořádné dary milosti byly brány zčásti jako falešný mesianismus nebo chtění se zviditelnit. Proto byl bratr Josef z Copertina pozván před inkvizici do Neapole. Tři soudní sezení musel prostý menší bratr podstoupit. Svaté officium rozhodlo, aby byl bratr Josef oddělen od lidu a pod vedením zkušeného zpovědníka dále zkoušen. Řád ho přemístil do kláštera S. Francesco v Assisi. Toto město se mu mělo stát domovem na 14 let. Musel žít zcela izolován od společenství a mohl přijímat lidi jenom se svolením nadřízeného.

Jeho život v Assisi se vyznačoval mnoha zázraky, extázemi a vizemi.

Další izolace, závěr života v Osimu

Po 14 letech ho nechala inkvizice při jedné noční akci v mlze dovézt do horského kláštera kapucínů do Pietrarubbia (Mark Ancona), kde opouštěl celu jenom ke sloužení mše svaté a nemohl mít žádný styk s vnějším světem. Protože ho lidé přesto vyhledávali, musel být převezen do ještě izolovanějšího kapucinského kláštera ve Fossombrone. Zde ho kvardián přísně střežil.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

naději - on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu.

Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrátených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude silít a chránit od zlého. Spoléháme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

Evangelium - Lk 20,27-38

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: ‚Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ By-

lo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena.

Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“

Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení.“

A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o (hořícím) keři, když nazývá Pána ‚Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakobovým‘. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

Na prosby spolubratrů přišel na posledních pět let svého života do kláštera františkánů-konventuálů do Osima (Mark Ancona). Také tam žil skoro jako v zajetí.

Sv. Josef Kopertinský

I když byl zajatcem své cely, věděl, co se v nejbližším okolí děje. Mohl usmířovat znesvářené a vracel nemocným zdraví. Ve své úplné odloučenosti se nepřestával modlit a obětovat za záležitosti svých bližních.

Zesnutí a uctívání

Zemřel 18. září 1663 v Osimu a po mnoha zázracích u svého hrobu byl roku 1753 papežem Klementem XIII. blahověstěn a o 14 let později svatořečen.

Josef Kopertinský je považován za pozoruhodného světce křesťanské mystiky. Chtěl jenom jedno, plnit vůli Boží. Překonal izolaci modlitbou, zpěvem a básněním. Zachovala se velká sbírka jeho duchovních výroků. Kvůli jeho daru nahlížení do duší ho uctívali především obyčejní lidé. Později byl vyhledáván nesčetnými věřícími všech stavů. Jeho Bohem vlité vědění uvádělo v úžas samotné učné teology.

Je patronem žáků a studentů, také italských a argentinských vojenských letců.

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 18/2013 přeložil -mp-*

Na hranici života a smrti

Bohatý filmový hollywoodský producent Marino Restrepo byl 25. prosince 1997 unesen kolumbijskou mafii kvůli výkupnému a odvezen do amazonské džungle. Při čekání na smrt měl prožitek, při kterém si uvědomil, co se děje během osobního soudu, u něhož se ocitá každý člověk v okamžiku smrti.

Marino Restrepo se narodil roku 1950 v kolumbijském městečku Anserma v rodině zámožného majitele plantáže kávy, která byla vyvážena do Španělska. Měl devět sourozenců. Mocný klan žil v katolické víře, kterou Marino odmítl v 15 letech, kdy ho poslali do školy v Bogotě. Po letech vzpomíná, že i když od té doby žil přes 33 let víc a více vzdálen od Boha, nikdy mu z paměti nezmizel obraz jeho babičky, jak se modlí růženec.

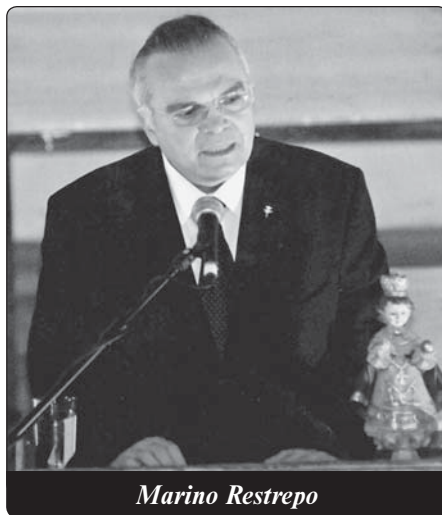
Byla 60. léta 20. století. Mladík odtržený od rodiny si začal v Bogotě užívat narkotik a tzv. volného sexu a byl tím ovládnut až do doby své konverze v roce 1997. Ve dvaceti letech se oženil s dívkou, která s ním otěhotněla. Protože chtěla dítě porodit i proti vůli vlastních rodičů, utekli mladí do Německa a více než šest let bydleli v Hamburku. Tam přišli na svět dva synové Marina Restrepa. Rodina se odstěhovala do USA, usadila se nejdřív v New Yorku, potom v Hollywoodu v Kalifornii, kde Marino začal svoji kariéru v zábavním průmyslu. Cestoval, vydělával stále víc peněz jako herec, skladatel, filmový producent, scénárista atd. Pravidelně navštěvoval své příbuzné v Kolumbii a pomáhal jim finančně. Cítil se naplněný, spokojený, jako absolutní pán svého života.

Marino Restrepo se považoval za věřícího člověka, protože „uznával“ vše, co bylo v módě: věřil v reinkarnaci, vyvolával duchy a vykládal tarotové karty, četl literaturu New Age, zabýval se novými filosofickými proudy a vynaložil obrovské peníze na zařízení vlastního domu podle zásad feng šui. Vzpomíná: „Nevěděl jsem, nebo jsem spíš zapomněl, že mě v dětství učili, že ne každý duch přichází od Boha. Dlouhá léta jsem si zadával s duchy temnot, až se ze mne stal úplný pohan. Já se stalo středem mého života. Vytvořil jsem si vlastní víru, vlastní vnitřní »království« a lidi kolem jsem bral jako služebníky. Jedinou věcí, kterou jsem počítal, bylo mít úspěch. Žil jsem zcela ovládnutý menta-

litou tohoto světa: vydělat co nejvíc peněz, být slavným a užívat si života. Na světě Bohem stvořeném je spousta dobrých věcí. To jen můj přístup k dobrům tohoto světa a způsob života, který jsem vedl, byl démonický, protože jsem žil úplně odloučený od Boha.“

Dárek na Vánoce

V roce 1997 jel Marino na Vánoce do Kolumbie. Byla to těžká doba zvláště pro jeho rodinu, která ještě stále žila ve smutku po ztrátě svých pěti členů v průběhu necelých pěti let. V roce 1992 zemřela na rakovinu Marina žena, potom dva jeho bratři a rodiče. „Každý si kladl otázku: Kdo bude další?“ píše Restrepo. „Ačkoliv jsem věřil v reinkarnaci, jedné z mých sester se podařilo přesvědčit mě, abych s ní šel 16. prosince do kostela, kde začínala v Latinské Americe a na Filipínách oblíbená nověna k Dítěti Ježíši. (...) Rozhodl jsem se poprosit, aby Dítě Ježíš změnilo můj život na ještě lepší. Myslel jsem ale na něco úplně jiného než moje sestra, proto jsem jí neřekl, o co prosím. Věděl jsem, že ona i ostatní členové rodiny se modlí už roky za moje obrácení. V hlavě se mi rojily skvělé nápady, jak dosáhnout ještě většího zisku, slávy a užít si více radovánek. Má sestra mě vybízela, abych se vroucně modlil, na což jsem

Marino Restrepo

přítakával s ironickým úsměskem. Ó, kdybych tehdy věděl, za co prosím!“ Pán Ježíš nezklamal.

Přesně 24 hodin po ukončení nověny, o půlnoci 25. prosince 1997, odvázel po sváteční večeři Marino Restrepo jednoho ze strýců na farmu. Náhle vyskočilo z krovů přímo před kapotu auta šest ozbrojených mužů, kteří vyvlekli řidiče z auta, svázali ho, navlékli mu na hlavu pytel a na krk provaz, kterým ho táhli jako nějaké zvíře do hluboké džungle. Byl to typický únos pro výkupné. Únosci byli bezohlední. Znali důkladně rodinu Restrepových, měli všechny adresy a věděli o každém, co dělá. Sdělili unesenému, že i tak ho po obdržení výkupného zabijí. Marino věděl, že nežertují a že to není film... Na úsvitu se dostali do nějakého stavení, kde Marina zavřeli do sklepení plného netopýrů, jejich exkrementů a krys. Tělo vězněného se proměnilo v jedinou velkou ránu, opuchlou, bolavou a svědící od pokousání. Jen díky tomu, že měl ruce svázané a nemohl se poškrábat, si situaci ještě nezhoršil. Ne, takový dárek tedy nečekal!

Ale stejně dnes Marino Restrepo na ty hrůzy vzpomíná jako na největší milost ve svém životě. „Tenkrát, když jsem seděl ve tmě, na hnojišti, zažíva ohryzáván krysami, hladový a vyděšený, začal jsem hledat v srdci cokoli, čeho bych se mohl zachytit. Hlavou mi probíhaly všechny známé filosofie, magické obřady, mantry apod. Nenacházel jsem nic, co by mi v takové situaci mohlo pomoci! A přece jsem roky tajnými vědami pomáhal řešit problémy jiných lidí. Teď nic nefungovalo. Podařilo se mi v sobě najít málem už zaniklý pláminek katolické víry z dětství. Doutnal tak slabě, že jsem si přes veškeré úsilí nedokázal vzpomenout na jakoukoliv modlitbu. Pochopil jsem, že právě tam, ve víře mých předků i rodičů, byla pravda a síla, které jsem ztratil! Prostoupil mě bezvýchodný smutek.“

„Čekal mě soud“

Před Marinovým očima defilovaly výjevy z celého života: „První byla vzpomínka na úmyslné ničení rostlin v zahradě rodného domu, které jsem lámal, jak jsem po nich jezdil na malém kole. Byly mi tehdy tři roky. Služebná běžela za mnou a volala, abych s tím přestal, ale

neposlouchal jsem ji.“ Po tomto výjevu se objevovaly jeho další dobré i zlé činy z dětství. Dobro přeletělo rychle a bezbolestně, zlo jako by se zastavovalo na snímku. Jakmile „filmový pás“ došel do doby, kdy bylo Marinovi dvanáct let, začal pociťovat obrovskou bolest nad svými hříchy. „A to já,“ vzpomíná, „člověk, který vůbec nevěřil v existenci hříchu! Vysmíval jsem se lidem, kteří to slovo pronesli, vtipkoval jsem na toto téma. A teď jsem pociťoval obrovskou bolest nad vlastními hříchy, ačkoliv to nebyla bolest fyzická ani psychická. Byla to bolest čistě duchovní.“

Marino si uvědomil, že jeho duše ve stavu smrtelného hříchu neměla právo se k Bohu ani přiblížit. Pochopil, že právě to, co v životě dělal a co se mu jevilo jako dobré (charitativní činnost, členství v Amnesty Internacional a v organizacích na obranu lidských práv, finanční pomoc rodině...), vycházelo z čistě egoistických a planých pohnutek. „Lidé říkali, že jsem dobrý člověk, a napodobovali mě. Ve vlastních očích jsem rostl. Avšak ve skutečnosti jsem byl velký lhář, podvodník a prostopášník. To je ještě málo; měl jsem dokonce tu drzost považovat se za počestného člověka! Tohle všechno mi přišlo na mysl právě v tu jedinou chvíli, kdy mě Pán zavolal jménem. Spatřil jsem temnoty vlastní duše a tak obrovskou zatvrzelost srdce, že jsem je vůbec nebyl schopen otevřít pro tak velikou Lásku, která se přede mnou objevila. Neměl jsem klíč k vlastnímu srdci, protože jsem ve skutečnosti nikdy nikoho nemiloval.“

Marino Restrepo porozuměl, že jenom Boží láska má v životě význam, a to konkrétně její přijímání a předávání dalším lidem. Tím soud skončil. „Když hlas Boha, který mě volal jménem, umlkl, pocítil jsem až nepravděpodobnou, nepředstavitelnou samotu. Byl jsem sám a cítil jsem, že se propadám do propasti smrti bez Boha. Palčivá potřeba lásky mi drásala srdce. Měl jsem dojem, že se má duše brzy udusí nedostatkem lásky, která je pro ni totéž co kyslík pro tělo. Kolem mne zavládlo děsivé ticho.“

Cesta po onom světě

Marino pohlédl pod nohy a spatřil, že se pod nimi rozevírá velká propast, z jejíhož dna se ozýval nelidský řev a vytí. Nechtěl se tam dívat, ale byl přinucen.

Marino Restrepo

Před očima zděšeného muže se ukázalo peklo, a co bylo ještě horší, měl pocit, že si ho plně zasloužil. „Uviděl jsem v něm ne stovky, ne tisíce, ale miliony duší! Každou chvíli tam padaly další. Bylo mi jasné, že jako katolíci máme všechno, co potřebujeme, abychom nepřišli do pekla. Pán Bůh nás vybavil líp než nejsilnější armádu tohoto světa.“ Marino Restrepo uviděl scény podobné těm, které vyděsily svatou sestru Faustynu, svatého Františka i svatého Hyacinta, jakož i mnoho jiných svatých. A co je příznačné, v oblasti teologie byl naprostým ignorantem.

Potom k němu Bůh znovu promluvil a zeptal se ho, zda chce být jeho nástrojem, který bude lidem hlásat potřebu obrácení. Marino odpověděl s prostotou dítěte: „Ano, pokud se na to nebudu muset připravovat četbou nějakých učených knížek.“ Úplně ho zaskočilo, když Pán odpověděl, že stačí každodenní četba Písma svatého, poněvadž jeho soustavné čtení očišťuje lidské smysly: oči, uši a jazyk, obdarovává rovněž božským pohledem na člověka, který nazýváme vcítěním se do lidí, aniž si uvědomujeme, že to je veliký dar Ducha Svatého.

Po vidění pekla Marino postupně spatřil očištec s jeho stupni očišťování a s dušemi žebrajícími o naši modlitbu a oběti, potom i nebe plné spasených duší a andě-

lů. Uvědomil si, jak velkým tajemstvím je společenství svatých, jejich pomoc nám, žijícím na zemi, i pomoc andělů. „Bůh nechce, aby se kterákoliv duše dostala do pekla, dokonce ani do očištec ne,“ píše Marino. „Touží po tom, vzít každého člověka přímo ze země do nebe. Nebe je naším skutečným domovem.“

O svátosti smíření

Marino Restrepo poznal, jak obrovskou moc má svátost smíření, která je do slovně vyrváním člověka z pout zla. Výstižným obrazem této svátosti je scéna z evangelia svatého Marka (5,1-17), kde Ježíš potkal v Genezaretském kraji posedlého, který k němu utikal a prosil o vysvobození. Vymýcená legie zlých duchů byla poslána do prasat, která se utopila v jezeře. V duši vysvobozeného ale zůstala rána po hříchu. Jediným lékem, který může tu ránu zacelit, je Eucharistie, malá, nenápadná Hostie, pod jejíž způsobou se ukrývá skutečné Tělo Kristovo. Proto je tak důležité po zpovědi co nejrychleji, jak jen je to možné, přijmout svaté přijímání.

Během svého mystického zážitku Restrepo odsouzený únosci na smrt poznal s absolutní jistotou, že víc než 33 let žil ve stavu smrtelného hříchu a pohyboval se pouze v místech řízených „knížetem tohoto světa“. Věděl, že bez svátosti smíření jeho duše zůstane v tomto místě celou věčnost. Tím Marino vysvětluje zážitek svého propuštění, který byl skutečným darem Ježíše Krista a milostí Božího milosrdenství, když mu dal především příležitost využít svátosti smíření.

Milost návratu na zem

Marino už věděl, že jeho duše je v tak žalostném stavu, že by nemohla přijít do nebe, dokonce ani do očištec ne. „Nebe přede mnou bylo otevřené a všichni mě tam zvali, ale spáchané zlo a nedostatek jakéhokoliv pokání za ně působily jako odpudivá síla, která mě odtud vytlačovala a znemožňovala mi cestu do domu Otcova. Cítil jsem strašlivý tlak toho zla. Uvědomoval jsem si, že mým nejhorším nepřítelem nebyli démoni, ale já sám! Potřeboval jsem záchranu a osvobození od vlastního JÁ, které bylo mým nepřítelem číslo jedna. (...) Moje pýcha byla tak obrovská, že mě táhla dolů, jako by mi někdo uvázal na krk těžký kámen. Ale zároveň

jsem viděl, že mi chce Bůh všechno odpuště. Skutkem velikého, nepředstavitelného milosrdenství mě poslal zpátky na zem, do sklepení.“

Okolnosti se nezměnily. Změnil se jen vnitřní postoj odsouzence, který se uklidnil a už se nemodlil o nic jiného než o to, jak nezemřít bez svátosti smíření. Marino začal každý den prožívat v duchu pokání, každé své fyzické i psychické utrpení obětoval za svoje hříchy, ale věděl, že by mu ani zbytek života nestačil na zado-stiučinění. Měl 47 let a prosil už jenom o Boží milosrdenství.

Marino byl rukojmím partyzánů ještě přes šest měsíců. Jedné noci, úplně nečekaně a bez uvedení příčiny, ho únosci vydělali ze sklepení a přikázali mu, aby šel po cestě přímo před sebou a neohlížel se. „Myslel jsem si, že přišla hodina mé poravy. Šel jsem a čekal, až mi smrtonosná kulka proletí zády. Šel jsem dál a dál, ale žádná rána nepadla. V místě, kde se cesta zatačela, jsem koutkem oka pohlédl za sebe. Únosci tam nebyli, ztratili se v lese. Stále jsem si nebyl jistý, že jsem na svobodě. Víc než půl roku jsem jako vězeň neměl vlastní vůli. Zvykl jsem si, že mi stále někdo říkal, co mám dělat, a ztratil jsem schopnost samostatně se rozhodovat. Šel jsem bezmyšlenkovitě stále dál, až na úsvitu jel kolem mne autobus a zastavil o pár metrů dál. Vystoupila z něj jakási žena a já jsem se k němu rozběhl, jenže řidič mi zavřel dveře před nosem. Podařilo se mi je zaklínit kolenem a silou rozevřít. Lidé na mě znechuceně hleděli. Byl jsem zarostlý, smrděl jsem špinou a oblečení, které jsem na sobě měl půl roku, bylo rozedrané na cáry. Musel jsem vypadat jako pračlověk. V tichosti jsem prošel středem autobusu, doprovázen ohromnými pohledy cestujících, a sedl si úplně na konci u otevřeného okna. Dojeli jsme do města, kde jsem se hlásil na policii. Okamžitě pro mě přijela rodina a odvezli mě domů.“

Když se Marino Restrepo fyzicky vzpamatoval, poprosil o zpověď v klášteře otců františkánů. Byla to velmi dlouhá zpověď... Převor, italský kněz, souhlasil, že se stane jeho duchovním vůdcem. Za nějaký čas se Marino vrátil do Kalifornie, ke svým dospělým synům. Tam se učil od začátku být katolíkem. Na mši svaté se zpočátku cítil jako dítě, které neví, co se ko-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás zvu, abyste se otevřeli modlitbě. Modlitba činí divy ve vás a skrze vás. Proto, děti moje, v prostotě srdce prostě Nejvyššího, aby vám dal sílu být Božími dětmi, a ne aby Satan vámi zmítal, jako vítr větvemi. Děti moje, rozhodněte se znovu pro Boha a hledejte jen jeho vůli a pak v NĚm najdete radost a mír. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Mežugorje 25. října 2013

lem něho děje. Strašně se bál, že ho zlo přitáhne zase zpět, obával se svého starého já, které se mu po nocích ve snu vracelo. Věděl, že jediný způsob, jak uniknout ještě většímu neštěstí, je přilnout celým srdcem k Ježíši a k církvi.

O půl roku později přijel Marino do Kolumbie, aby strávil Velikonoce v kruhu svých blízkých. Na Květnou neděli byl kostel tak přeplněný, že se mu nepodařilo dostat se dovnitř. Otevřenými dveřmi prostřední lodi jenom viděl nad hlavami věřících velký kříž zavěšený nad oltářem. Zahleděl se na něj a pocítil, že ho Ježíš zve, aby se ujal misijní evangelizace, aby lidem vydával svědectví o tom, co prožil a co viděl očima své duše během věznění. Ježíš ho k ničemu nenutil, jenom prosil, aby se toho úkolu ujal kvůli záchraně duší, na které mu tak záleží.

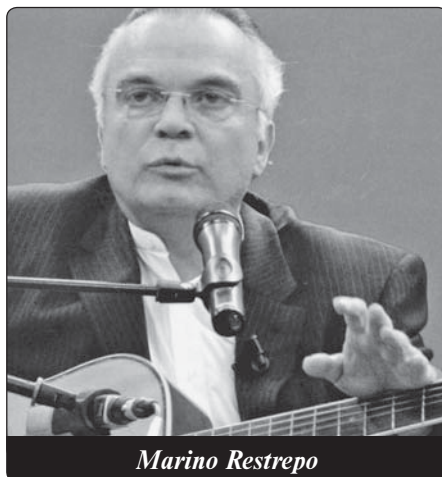
Marino dlouho neváhal. Opustil Hollywood a rozhodl se žít v celibátu jako světský katolický misionář. Založil organizaci s názvem *Mision Catolica Peregrinos de Amor* (Katolická misie poutníků Lásky) a neohroženě cestuje po světě, aby v kostelích hlásal poselství evangelia a vydává vlastní svědectví. Svě vzpomínky také publikoval. „Občas se mě lidé vypyávají, jestli mám ještě vůbec čas

pro sebe. Čas pro sebe? Čas jenom pro sebe jsem měl 47 let. Žiju teď pro Pána a neznám větší radost. Práce pro něho je mi zdrojem vnitřního pokoje. Jezdím po světě a »troubím«, abych co nejvíc lidí probudil a postavil na nohy. Říkám jim, že život na zemi trvá jen chvíli, ale máme jenom tu chvíli, abychom se rozhodli, jaká bude celá naše věčnost. Všichni chtějí do nebe. Hodně lidí se mi posmívá, protože jim říkám, že jsem se rozhodl stát se svatým. Ťukají si na čelo, poněvadž si neuvědomují, že do nebe vcházejí jenom svatí. Pokud se nestaneme svatými na zemi, naše posvěcení bude dokonáno v očištění, bude to ale mnohem víc bolet. Jestliže nechceme být svatí, vybrali jsme si sami... To je všechno.“

V životě Marina Restrepa se uskutečnil radikální obrat, jak sám přiznává, díky neslýchané milosti Božího milosrdenství. Dostal druhou šanci, kterou nechce za nic na světě promarnit. Vydává svoje svědectví, poněvadž, jak říká, jsme si tak příliš zvykli ředit křesťanství, že na mnoha místech je dnes „politicky nekorektní“ připomínat okovy hříchu, působnost ďábla, peklo atd. Takzvaní „slušní lidé“ o tom nechtějí slyšet, protože přece oni „nedělají nic zlého“.

Marino Restrepo se rozhodl být služebníkem lásky jako blahoslavený Jan Pavel II. a mnoho dalších, kteří se odvážili připomínat pravdu o posledních věcech. Přijal obtíže života v Božím světle, když po tom, co zažil, ví, že toto světlo nedokáže žádný mrak zastínit. Proto svědectví konverze Kolumbijce z Hollywoodu není „strašení peklem“, ale odvahou pohlédnout na nebe s láskou a s důvěrou v Boží milosrdenství, které dokáže člověka dostat z nejhorších potíží.

*Z Miłujcie się! 5/2012
přeložila -vv-*

Marino Restrepo

Co člověk zaseje, to také sklídí

Náš život na zemi je jenom jediný a je neopakovatelný. Bůh nám připomíná, že po smrti už člověk nemá žádnou možnost návratu na zem: „Nezapomeň, že cesta nevede zpět...“ (Sir 38,21); „A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud...“ (Žid 9,27)

Hodně lidí, kteří – podobně jako Marino Restrepo – prožili klinickou smrt, obdrželo od Boha dar poznání, že ve chvíli smrti na nás čeká soud a že právě tehdy se rozhodne o naší spáse (nebe nebo očistec) či o věčném zatracení v hrozných mukách pekla. Marino si je jistý, že ve chvíli smrti „se všichni musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného“ (2 Kor 5,10). Marino Restrepo zcela jasně poznal, že teorie reinkarnace, v níž do té doby věřil, je jedním z nejhorších pokušení zlého ducha, který falšuje pravdu o Bohu, o tajemství jeho vtělení, umučení, smrti a zmrtvýchvstání a o neopakovatelnosti lidského života.

„Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat! Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život.“ (Gal 6,7–8)

Víme, že Bůh některým zemřelým dovoluje, aby kvůli důležitým věcem týkajícím se víry a spásy navázali kontakt s lidmi žijícími na zemi. Mnoho svatých mělo zvláštní charisma pro kontakt se zemřelými, a to především s dušemi trpícími v očistci. Svatá Faustyna takto líčí setkání se zemřelou řeholní sestrou: „V jisté chvíli večer ke mně přišla jedna zemřelá sestra, která už za mnou předtím několikrát byla; poprvé jsem ji viděla velice trpět a později postupně méně a tento večer jsem viděla, jak září štěstím, a řekla mi, že je už v nebi, a řekla mi, že Bůh tu zkoušku na

ten dům poslal proto, že matka generální podlehla pochybnostem jako by nedůvěřovala tomu, co jsem o této duši řekla. Ale nyní na znamení, že teprve teď je v nebi, bude Pán Bůh žehnat tomu domu, potom se ke mně přiblížila a srdečně mě objala a řekla – už musím odejít. Poznala jsem, jak těsné je spojení těch tří etap života duši – země, očistec, nebe.“ (Deníček 594)

Zemřelí, kteří ve chvíli své smrti obdrželi dar spasení, žijí v Bohu (jedni v plnosti štěstí v nebi a jiní v očistci, z něž dospívají do nebe), ve skutečnosti pro nás neviditelné, ale v těsném duchovním spojení s námi žijícími na zemi.

Je to proto, že my všichni „jsme jedním tělem v Kristu, k sobě navzájem jsme však údy“ (Řím 12,5).

Natuzza Evolová, jedna z největších mystiček a stigmatizovaných v katolické církvi, obdržela od Boha mimořádné charisma bezprostředního kontaktu se zemřelými, přebývajícími v nebi, v očistci, i s těmi zavrženými. Viděla zemřelé osoby, potkávala je a rozmlouvala s nimi jako s lidmi žijícími na zemi.

Prostřednictvím Natuzzy dovozoval Pán Ježíš zemřelým rozmlouvat s jejich rodinami, přáteli a známými. Zemřelí sdělovali žijícím na zemi neobyčejně důležité poselství, že tělesná smrt je pouze přechodem do plnosti života v Bohu. Největší tragédií pro člověka je setrvávání ve smrtelných hříších, ve stavu duchovní smrti, což vede k věčnému trestu pekla. Celý pozemský život má být přípravou na setkání s Bohem tváří v tvář ve chvíli smrti, kdy

přijde soud, na němž se rozhodne o spáse nebo věčném zatracení. Zemřelí se za nás modlí a připomínají nám, abychom zachovávali Boží přikázání, pěstovali lásku k bližním, denně se vytrvale modlili, bezmezně doufali v Boží milosrdenství, pravidelně konali svátost pokání, abychom byli vždy v milosti posvěcující a co nejčastěji přijímali Eucharistii. To byl obrovský Boží dar pro lidi, kteří v přítomnosti Natuzzy mohli navázat bezprostřední rozmluvu se svými blízkými zemřelými.

Poselství z nebe

Doktor Nicola Valente přicházel pravidelně k Natuzze na modlitební setkání, během nichž slyšel a podrobně zapisoval výpovědi zemřelých osob. Tak v jednom poselství hovořily duše přebývající v nebi:

„Slyšíte nás pouze díky zvláštnímu povolení, které nám dal Bůh. Natuzza je pouhým nástrojem. Myslete na to, že existuje nebe, očistec i peklo. Stačí jen jeden smrtelný hřích spáchaný ze zlé vůle, nevyznatý při zpovědi nebo třeba vyznaný bez lítosti a s pohrdáním Božím milosrdenstvím, abyste se ve chvíli smrti ocitli ve věčném trápení pekla. Pro spáchání smrtelného hříchu je nutné s ním vnitřně souhlasit.

Od chvíle plného duchovního souhlasu s hříchem už je za něj člověk zodpovědný, ještě než konkrétní hříšný čin spáchá. Proste milosrdného Boha s upřímným zármutkem o odpuštění všech smrtelných hříchů, které tíží vaše svědomí. Pokud to neuděláte, budete stále ovládáni sata-nem, který vás zavede do věčné záhuby. Kdo prosí Boha o odpuštění hříchů, pekelnému trestu unikne, ale bude muset trpět kvůli důsledkům svých hříchů. Pokud své hříchy zcela neodčiní zde, na zemi, potom bude muset trpět v očistci. (...)

Kdo popírá existenci Boha a nevzpamatuje se ani před smrtí, nebude upřímně litovat svých hříchů, nebude chtít přijmout dar Božího milosrdenství, ten si tedy sám vybírá věčné zatracení. (...) Pomáhejte trpícím duším v očistci mší svatou, svatým přijímáním, modlitbou, postem, almužnou. Je to projev velké lásky bližního vůči zemřelým, kteří se vám odvděčí neuvěřitelnou oporou a pomocí stejně tak v potřebách duchovních, jako i v těch materiálních. Matky a otcové, starajte se o vychování svých dětí, a to zvláště

Slovensko: Rok Panny Marie Sedmibolestné

Konference biskupů Slovenska vyhlásila rok 2014 Rokem Panny Marie Sedmibolestné. Jak informoval tiskový mluvčí KBS Jozef Kováčik, důvodem je 450. výročí prvního zázraku

na přímluvu Panny Marie v Šaštíne a 50. výročí potvrzení Panny Marie Sedmibolestné jako patronky Slovenska papežem Pavlem VI.

Zdroj: TK KBS

► o výchovu náboženskou, abyste jim odkázali největší poklad, kterým je víra v Ježíše Krista hlásaná katolickou církví, jinak budete spoluzodpovědní za jejich chyby. Manželé, neuzavírejte svá srdce Božím plánům povolání k životu další děti. Pokud se v této oblasti Bohu protívíte, pácháte smrtelný hřích. Pamatujte na to, že čas vašeho života na zemi je krátký, ale tady, v nebi, je věčnost. Proste o odpuštění všech svých hříchů a vytrvale jděte cestou víry k plnosti štěstí v nebi.“

Soud ve chvíli smrti

Paní Ida Marinová z Itálie vyprávěla o svém bratrovi, který vedl velmi lehký a povolený styl života. Odjel do Francie a tam se oženil. Po několika letech hříšného života opustil ženu se svými čtyřmi dětmi a vrátil se do Itálie, kde za několik dní zemřel na infarkt. Paní Ida se vypravila k Natuzze, aby se jí zeptala na osud svého bratra na věčnosti. Mystička jí řekla, že ve chvíli smrti byl její bratr ve velkém nebezpečí věčného zatracení. Teprve v poslední chvíli svého života v Krista uvěřil a otevřel se pro dar spásy.

Uznal před Bohem, jak velice zhřešil, a upřímně litoval všeho zla, které ve svém životě způsobil. Ida se zeptala Natuzzy: „A co tak strašného udělal?“ Mystička odpověděla: „Opustil ženu a čtyři děti!“ Dodala ale, že bratr paní Idy během svého pozemského života pomáhal chudým – to mu velice pomohlo otevřít se Božím milosrdenství v okamžiku smrti.

Ve chvíli smrti člověka se skutečně soud, během něhož se rozhoduje o našem spasení nebo zavržení. Ježíš objasňuje, v čem bude ten soud spočívat: „Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět,

ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (Jan 3,19–21)

Tak tedy ti lidé, kteří si během pozemského života „zamilovali tmu“ – čili hřích, „nenávidí světlo“, což znamená, že nenávidí Boha, a to je peklo. Ti však, kteří „jednali podle pravdy“, „jdou ke světlu“, čili jdou k Bohu a přijmou dar jeho milosrdenství. Tak tedy Stvořitel staví „před lidi život i smrt a bude jim dáno, co si vyberou“ (srov. Sir 15,17).

Ve chvíli smrti končí v každém člověku proces utváření jeho lidství. Každé vědomé a dobrovolné rozhodnutí pro pravdu během života na zemi, těžkosti víry a modlitby, překonávání vlastního sobectví a vzdorování hříchům – to vše člověka otevírá moci Ducha Svatého, který člověka proměňuje, osvobozuje ho z jeho egoismu, uschopňuje k nesobecké lásce, k účasti na životě Boha Jediného ve Svaté Trojici. Tímto způsobem Bůh doplňuje dílo stvoření člověka, vlastně ho zbožšťuje, samozřejmě s jeho úplným souhlasem a s jeho účinnou spoluprací.

Naopak každý hřích, každé opomenutí dobra a řízení se sobectvím v myšlení i skutcích člověka zotročuje a uzavírá životu v Bohu a lásce, deformuje jeho lidství a potápí ho do pekla egoismu. Neochota k obrácení a zatvrzelost v hříchu na této úrovni může člověka zničit, stane se absolutním egoistou, který miluje sám sebe láskou přeměněnou až na nenávist vůči Bohu. Život na zemi může být pro člověka časem dozrávání k věčné lásce v nebi,

nebo časem úpadku a orientace směrem k absolutnímu egoismu a věčné záhubě.

Když se ve chvíli smrti, v okamžiku osobního soudu člověk ocitne tváří v tvář Kristu, tehdy – až uvidí v celé pravdě sám sebe a celý svůj pozemský život – bude muset přijmout poslední rozhodnutí, vyslovit se pro Krista, nebo proti němu. „Ano“ řečené Kristu se stane nebem či očištěním, odmítnutí jeho lásky se stane peklím.

„Proč nebudeme všichni spaseni? Protože to nebudou všichni chtít. Milost, jež je zadarmo, spásí jenom ty, kteří po spasení touží, ale ty, kteří to nechťejí, nespasí.“ (sv. Jan Chryzostom: *Homilie na list Římanům* XVIII, 5)

Toto pravil Pán Ježíš sestře Faustyně: „Jsou duše, které pohrdají mými milostmi i všemi důkazy mé lásky; nechťejí zaslechnout mé volání, ale jdou do pekelné propasti. Ta ztráta duší mě naplňuje smrtelným smutkem. Zde duši v ničem nemohu pomoci, přestože jsem Bůh, protože mnou pohrdá; má svobodnou vůli – může mnou pohrdat nebo mě milovat. Ty, správně mého milosrdenství, říkej celému světu o mé dobrotě, a tím mé Srdce potěšíš.“ (*Deníček* 580)

Pán Ježíš objasnil svatě Faustyně, že některé duše obdarovává zvláštními milostmi a dovoluje jim výjimečně se s Ním sjednotit:

„Taková duše to povolání chápe, neboť jí to Bůh vnitřně dává poznat, avšak může za ním jít a taky nemusí, na duši je být věrná působení Ducha Svatého, anebo tomu Svatému Duchu odporovat. Avšak poznala jsem, že je v očištění místo, kde budou duše Bohu splácet provinění tohoto druhu; je to nejtěžší druh muk. Duše zvláštním způsobem Bohem označená se bude odlišovat všude, jak v nebi, tak v očištění nebo v pekle. V nebi vynikne nad jiné duše větší slávou, světlem a hlubším poznáním Boha; v očištění hlubší bolestí, neboť hlouběji Boha zná, silněji po něm bude toužit; v pekle bude více trpět než ostatní duše, neboť lépe ví, koho ztratila; to stigma vyhradní Boží lásky se v ní nestírá.

Ó Ježíši, udržuj mě ve svaté bázni, abych nemarnila milost. Pomoz mi být věrná vnuknutím Svatého Ducha, dovol, ať mi spíš láskou k Tobě pukne srdce, než abych vynechala být jediný úkon té lásky.“ (*Deníček* 1556–1557)

Z Milujcie się! 5/2012 přeložila -vv-

Řetěz postu a modliteb za kněze

Důležitá modlitební akce proběhla na Slovensku – řetěz postu a modliteb za kněze. Začala na svátek Panny Marie Sedmibolestné a trvala 40 dní. Do řetězu, podporovaného mnohými slovenskými biskupy, se zapojili věřící nejen ze Slovenska, ale i ze zahraničí. Každý, kdo se chtěl přidat k postu a modlitbám za kněze, si mohl vybrat

libovolný jeden den a obětovat jej na daný úmysl. Bylo možné sjednotit se na různých úmyslech. Půst mohl být obětován nejen za kněze v činné službě, ale i za nová kněžská povolání nebo za odvahu učinit konkrétní rozhodnutí jako reakci na Boží povolání.

Zdroj: Rádio Lumen

Ó láska, jak velké je tvé světlo v duši a jak plamenná je tvoje záře, jak nepochopitelný je tvůj div a jak mnohotvárná je tvá moudrost, jak čerstvý a silný je tvůj dar a jak silný tvůj svazek, jak dokonalé je tvoje bytí a jak hebký tvůj tok, jak velká je tvá sláva a jak věrné tvé působení, jak svatá je tvá různorodost a jasnost!

Když pronikneš duši všemi těmito věcmi, a ona se pak vznese a začne létat holubími perutěmi – to jest se všemi ctnostmi – a potom začíná toužit s dychtivostí orla po kořisti, pak následuje žár vzhůru do nebe, protože se jí zdá chladné, neslané a jalové všechno to, co je pomíjivé.

Tak mluv z úst pravdy, tak:

Pane, tu touhu, kterou mám po Tobě ve Tvém průvodu;

Pane, tu moudrost, kterou pak dostanu ve vzletu lásky;

Pane, to sjednocení, kterému pak porozumím ve Tvé vůli;

O deseti silách lásky

a o tom, že žádný tvor nemůže pochopit úplně a konečně touhu duše po Bohu
Sv. Mechtilda z Magdeburgu (1202/07–1281/82)

Pane, tu stálost, kterou dostanu jako Tvůj dar;

Pane, tu sladkou vzpomínku, kdykoliv na Tebe pomyslím;

Pane, tu hýčkanou lásku, kterou k Tobě chovám – ta je sama o sobě tak bohatá a před Tvými božskými očima tak velká.

A kdybys Ty sám nevěděl, Pane, pak by Ti mohla (povědět) všechna zrnka písku, všechny kapky vody, všechny trávy a všechno listí, kameny a dřevo, všichni mrtví a živí živočichové, všechny ryby a ptáci, všechna čtyřnohá zvířata a všichni červi, všechno létající a plazivé tvorstvo, všichni pohané, židé, všichni Tvoji nepřátelé a ještě více všichni Tvoji přátelé, lidé, andělé a svatí, všechny osoby, které umí

mluvit, když samy bez ustání křičí až do Posledního soudu – opravdu Pane, Ty vš přece –, oni by Ti nemohli vypovědět ani zpolovice o lásce mojí touhy a nouzi mého trápení, o nářku mého srdce a povznese ní mojí duše k vůni Tvých mastí a o nerozlučné, nepřestávající přichylnosti k Tobě.

Ano, Maria, Paní, Matko Boží, jak by se Ti vedlo, kdybys začala společně se svým Synem zvěstovat lásku věčného Božství, kterou jsi měla Ty, sjednocená duše bez falše v tomto těle, k věčnému Božství, a snahu, aby On, Bůh, ji, Tvoji duši, miloval?

Paní, Ty bys zemdlela a Tvůj Syn by omdlel, vždyť plamenná síla Božské lásky přesahuje všechnu lidskou sílu.

Z němčiny přeložil -mp-

Papež František se ve své homilii při ranní mši svaté v kapli Domu sv. Marty 25. října věnoval svátosti smíření.

Pro mnohé dospělé věřící je zpověď nesnesitelné vypětí, což často vede k tomu, že se svátosti vyhýbají. Pokud již okamžik pravdy nastane, je spojen s takovým trápením, že se zpověď mění ve cvičení v přetvářce. Svatý Pavel, jehož výrok z listu Římanům papež komentoval, však činí pravý opak. Veřejně se před společenstvím vyznává z toho, že „v jeho těle nesídlí dobro“. Tvrdí, že je „zajatcem“, který nekoná dobro, jež chce, nýbrž dělá zlo, které nechce. Právě takový je život víry, upozornil papež. Chceme-li totiž dělat dobro, zlo stále stojí po našem boku.

„A toto je křesťanův zápas. Je to zápas, ve kterém se denně utkáváme. Nikoliv po každé však nacházíme odvahu, abychom o tomto zápasu mluvili jako svatý Pavel. Snažíme se neustále ospravedlňovat: Ale ano, vždyť jsme všichni hříšníci. Říkáme to tak, vidíte? Apoštol to však vyjadřuje dramaticky – je to náš boj. Pokud tuto skutečnost neuznáme, nikdy nemůžeme dojít u Boha odpuštění. Jestliže totiž být hříšníkem je pouhé slovní spojení, rčení, idiom, pak to znamená, že Boží odpuštění nepotřebujeme. Pokud je to však realita, která nás zotročuje, máme zapotřebí, aby nás Pán vnitřně osvobodil svojí silou. Nejdůle-

Papež František o zápasu křesťana se zlem a o milosti zahanbení

žitější však je, že pro Pavla je východiskem z této situace vyznání hříchu a sklonu ke hříchu před společenstvím. Neskrývá je.“

Církev po nás všech žádá, abychom se pokorně vyznali ze svých hříchů, upozornil papež František a připomněl výzvu svatého Jakuba: Vyznávejte se tedy vzájemně ze svých hříchů. Nikoliv však kvůli vlastní publicitě, vysvětlil papež, nýbrž proto, abychom vzdávali chválu Bohu a uznali, že On je naše spása. Chodíme se vyzpovídat ke svým bratřím – bratřím kněžím – z toho důvodu, že se máme chovat jako Pavel, zejména s toutéž konkrétností.

„Někdo řekne – já se ale zpovídám před Bohem. To je příliš jednoduché, jako bychom se zpovídali mailem. Bůh je někde daleko, já mu vše vyložím, ale nestojíme proti sobě tváří v tvář, nejsme mezi čtyřma očima. Pavel se vyznává ze své slabosti tváří v tvář svým bratřím. Jiní sice chodí ke zpovědi, ale vyznávají se z čehosi nadzemského a vzdušného, co nemá špetku konkrétnosti. To je totéž jako ke zpovědi nechodit. Zpověď není sezení u psychiatra, ani to neznamená vstoupit do mučírny. Vyznat se z hříchů znamená říci Bohu: Pane, jsem hříšník, a říci mu to prostřednic-

tvím bratra, aby naše slova byla konkrétní. Jsem hříšník kvůli tomu a onomu...“

Je tedy nutná konkrétnost, poctivost a také upřímný stud nad vlastními nedostatky, doplnil papež František. Neexistují alternativní stinné cestičky – k Božimu milosrdenství vede široká cesta, na které v hloubi srdce zakoušíme jeho odpuštění a lásku. Svatý otec naznačil, koho napodobovat: děti.

„Malíci mají tuto moudrost. Když se přijde vyzpovídat dítě, nikdy neříká nic obecného. Otče, provedl jsem to či ono, tohle jsem udělal tetě, řekl jsem toto slovo – a to slovo vysloví. Jsou konkrétní a mají onu prostotu pravdy. My naopak stále tíhneme k tomu, abychom svou ubohost zakrývali. Je tu však jedna krásná věc – vyznáme-li své hříchy takové, jaké jsou, v Boží přítomnosti, vždy zakusíme milost zahanbení. Stydět se před Bohem je milost. Je to milost – »Stydím se«. Pomysleme na Petra, který po zázračném rybolovu říká: »Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný.« Styděl se za své hříchy, když měl před sebou Ježíšovu svatost.“

*Jana Gruberová,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Nenechejte oheň vyhasnout

V životě jsou setkání, která se nedají snadno zapomenout. Jedno takové setkání jsem měl před několika lety se snoubeneckým párem při předmanželském pohovoru.

Naproti mně seděli dva vysloveně vyzrálí lidé, oba zaměstnaní v akademických povoláních. V rozhovoru vyslovili živě přání, abych při oddavkách kázal o věrnosti, že to je pro ně naprosto a výjimečně důležité. Vysvětlovali, že jejich obojí rodiče byli rozvedeni a oni z vlastní zkušenosti věděli, jaké to je útrpné drama pro rodiče a děti, drama, které ještě dnes vrhá stín na jejich život.

Rovněž v okruhu jejich přátel byly už mnohé páry rozvedené nebo rozloučené a pokaždé bylo toto rozloučení také pro ně velkou bolestí, protože takový rozchod se často citlivě promítá i do přátelství. Proto by bylo pro ně důležité, abych při oddavkách promluvil na téma věrnosti, protože být si věrný po celý život je jejich jasný cíl. Také by chtěli tuto svoji vůli vyjádřit směrem ke svým přátelům.

Měl jsem velkou radost z tohoto páru, protože se nestává často, aby snoubenecký pár vyjadřoval tak rozhodně vůli k věrnosti. Slíbil jsem jim, že kázání zaměřím úplně v jimi požadovaném smyslu. Oddavky se měly konat asi do půl roku. Když se přiblížil termín svatby a já

jsem se připravoval na kázání, přišla do farní kanceláře zpráva, že svatba se neuskuteční, protože pár se rozešel...

Tento pár mám ještě dnes v živé paměti, i když se setkání konalo už před několika lety. Nikdy jsem jejich rozchod ne-

Nikdo ať si nemyslí, nikdo ať se neklame, že může žít křesťanské manželství, kdo nepostaví Krista do středu svého života, pro koho není Kristus alfa a omega, živým zářivým středem jeho života. Kdo si myslí, že vystačí jenom s troškou náboženství, aby mohl děti křesťansky vychovávat, ten se velice mylí, zvláště v naší době!

považoval za možný, byl jsem opravdu přesvědčen, že tito dva lidé jdou vstříc šťastnému manželství.

Ale v dalších letech od té doby jsem zažil, že se s mnoha snoubeneckými páry stalo něco podobného. Jak mnozí se dali oddat, protože si byli úplně jisti – ano, přisahal si navzájem – že si zůstanou věrní,

a pak to dopadlo úplně jinak. Jak mnozí věřili snu o svojí lásce, a ten vyšuměl do prázdna! V kolika vztazích už velmi brzo pomine světlo a teplo, změní se v nepohodu a chlad!

Včera jsem byl na návštěvě u jedněch milých starších lidí. Byl chladný den. A když jsem vstoupil do domu, zalilo mě teplo domácí pohody a kouzelná vůně hořícího dřeva. „Máte tu pěkně teplo,“ řekl jsem k paní, „rozdělali jste už dřevo?“ – „Ano, pojdte dál, vidíte, máme v pokoji krb. Víte, teď v přechodné době z podzimu do zimy je dobře, když můžeme rozdělat oheň, když se ještě netopí. Člověk má chladné nohy, potřebuje si sednout k ohni a brzo se zahřeje. Můj muž a já si často sedáme k ohni. On čte noviny, já pletu pro naše vnoučata. Je to krásná věc, mít takový oheň doma...“

Tento obraz se mi vstípl, když jsem psal tento článek. Může posloužit jako podobenství. Existuje totiž jedno pěkné slovo, to není sice uvedeno v kanonickém evangeliu, ale v tradici se považuje za pravé Ježíšovo slovo. Bylo nám předáno od Origena: „Kdo je mi nablízku, je blízko ohně.“

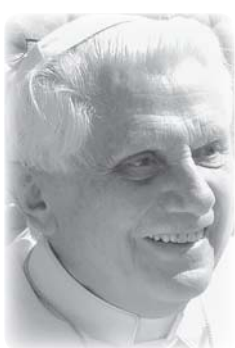
To, co je opravdu důležité v životě, to nepoznají lidé nikdy hlouběji než tváří v tvář smrti...

Ježíš – oheň! A to je také odpověď na tíživou otázku, proč se tak často ztrácí světlo z manželství, srdečnost, teplo, vůle k věrnosti, proč tak mnozí – i v církevně uzavřených manželstvích – už po několika málo letech poskytují smutný obraz. Oheň se z nich vytratil. Oheň lásky Boží, Ježíš Kristus, už nehoří v jejich domě – nebo zhasl. Už se v jejich domě nenajde místo, kde by se mohli posadit a ohřát. Každý to v podstatě ví, otec, matka, kněz, řeholnice, řeholník: Nemůžeme být věrní sami ze sebe. Nemůžeme milovat sami ze sebe. Nemůžeme být pravdiví v řeči a konání sami ze sebe. Můžeme to jenom tehdy, když v našich srdcích živě hoří oheň Ducha Kristova, neboť: „Beze mne nemůžete činit nic!“ (Jan 15,5)

Nikdo ať si nemyslí, nikdo ať se neklame, že může žít křesťanské manželství, kdo nepostaví Krista do středu svého života,

Benedikt XVI. dělal teologii na kolenou

Třídílná kniha Benedikta XVI. *Ježíš Nazaretský* přispěla k posílení víry mnoha lidí a otevřela novou éru studia evangelií, řekl papež František při říjnovém předání Ratzingerovy ceny za teologii. „Vzpomínám si, že když vyšel první díl, někteří říkali: Co to má znamenat? Papež přece nepíše teologická pojednání, ale encykliky!... Papež Benedikt si zajisté tento problém uvědomoval, ale také v tomto případě, jako vždycky, následoval Pánův hlas ve svém osvětleném svědomí. Těmito svy-

mi knihami nedal výraz magisteriu v úzkém smyslu slova, ale ani akademickému pojednání. Obdaroval církev a všechny lidi tím nejcenějším, co měl: poznáním Ježíše, které je plodem mnoha let studia, teologické konfrontace a modlitby, protože Benedikt XVI. dělal teologii na kolenou, což všichni víme, a dal jí potom k dispozici v té nejpřístupnější formě,“ řekl papež František.

Podle zpráv tiskových agentur

Kéž vás posílí modlitba a půst

Stůl

V tomto měsíci (září 2013) nás zve Matka Boží nejenom k tomu, abychom se modlili za své pastýře, ale také abychom se o ně starali. Naše Matka v nebi vidí všechno shora. Ona ví, že ten Zlý napadá právě naše kněze, kteří jsou tak důležití v Božím plánu. Existují jistě zvláštní opatření, jak je chránit. Jeden starý kněz mi vyprávěl toto:

„Když jsem byl vysvěcen na kněze, dal jsem Pánu slib. Zavázal jsem se mít vždycky stůl mezi sebou a osobou, která přišla k rozhovoru, abych se chránil. Nebylo to vždycky lehké, tento slib dodržet, ale já jsem ho, bohudíky, dodržel a velmi mi pomohl. Jednoho dne ke mně přišla nějaká žena, která chtěla se mnou mluvit o svých problémech. Hned mě zaujala a zamiloval jsem se do ní. Nešla mi z hlavy a moje pocity se vymykaly kontrole. Přicházela často ke mně se svými problémy. Pokaždé jsem cítil silné nutkání, vzít ji okolo ramen, nebo alespoň jí říci své pocity. Ale byl mezi námi stůl.

Ach, jak jsem tento stůl nenáviděl! Ale nikdy jsem tento stůl neodstranil. Toto trápení trvalo tři roky. Pak přišla ta paní zase, jako obyčejně, a když jsem se na ni podíval, zpozoroval jsem, že už k ní nic necítím. Moje city k ní tak náhle zmizely, jak přišly. Pokoušel jsem se dále poskytnout jí to nejlepší, abych jí pomohl, od této chvíle ale v určité svobodě srdce, tak jako k sestře v Kristu. Pochopil jsem teď, že tyto pocity byly past, kterou na mě Zlý políčil, aby zničil moje kněžství. Tento stůl ale zachránil moje povolání ke kněžství, nebo, lépe řečeno, svým slibem být Ježíši věrný konkrétní ochranou jsem byl uchráněn před tímto neštěstím.“

Později dostal tento kněz zvláštní charisma pomáhat duševně nemocným lidem. Kolika srdcím pomohl a kolik lidí zachránil, když se modlil a podával svědectví o Božím milosrdenství! Jakou ztrátou by bylo jeho selhání pro tolik lidí! Dnes je to velmi šťastný kněz, který se připravuje na to, aby se po smrti vrátil nazpět k Pá-

nu. Raduje se z toho, že přes svá pokušení zůstal v církvi pokorně sloužit a že zůstal knězem. – Jaké pozhledné měl tento stůl!

Tak jako si tento kněz při svém kněžském svěcení mohl zajistit takovou ochranu, tak mohou také laici postavit „stoly“ okolo svých kněží a chránit je před pádem. Není to dobrá metoda, jak „je chránit“?

Blahoslavená Marie z Betléma a zasvěcené duše

Blahoslavená Marie od Ukřižovaného Ježíše dostala od Ježíše zvláštní poselství, která dosvědčují sílu Ducha Svatého v duších, zvláště ale v zasvěcených duších. Tady je přání, které dostala od našeho Pána Ježíše, a které se vztahuje na celou církev:

„Kdo zavolá Ducha Svatého, bude mě hledat a také mě nalezne. Jeho svědomí bude tak jemné jako květina v poli. Jestliže je tato osoba otcem nebo matkou v rodině, pak se usídí v této rodině mír a jejich srdce bude žít v míru na tomto světě a také v jejich bližních. Nezemře v temnotě, ale v míru.“

Tady je poselství pro kněze: „Velmi si přeji, aby kněz každý měsíc sloužil jednu mši ke cti Ducha Svatého. Kdo takovou mši slaví nebo je jí přítomen, bude také poctěn Duchem Svatým. Bude žít ve světle a v míru. Bude uzdravovat nemocné. Bude probouzet spící.“ – Kdo z nás by nechtěl mít světlo a mír?

Na příkaz Boží musel satan ukázat Marii svoje taktiky: „Když my (zlí duchové) napadáme Bohu zasvěcenou duši, pak začínáme tím, že ji uvedeme do pokušení v malé věci. Triumf nad duší, která vyslovila tři zlá slova (tři sliby), znamená pro nás více než pro starostu celé město.“ A Ježíš Marii řekl: „Kdybych našel v nějakém městě, třeba úplně zpustlém, jednu jedinou duši, která zůstala věrná svým slibům, pak zachráním celé město.“

Sestra Emmanuela, Medžugorje

*Zdroj: www.childrenofmedjugorje.com
Z Maria heute 505/2013 přeložil -mp-*

pro koho není Kristus alfou a omegou, živým zářivým středem jeho života. Kdo si myslí, že vystačí jenom s troškou náboženství, aby mohl děti křesťansky vychovávat, ten se velice mýlí, zvláště v naší době!

Žijeme ve vysloveně podchlazené době, v sibiřské zimě, takže žádný otec ani matka už nemůže vést své děti k Bohu, když Pána nemiluje z celého srdce, z celé mysli, ze všech sil. Od blahoslaveného Franze Jägerstättera a jeho paní Franzisky víme, že se v nejobtížnější době nacismu denně spolu modlili a četli Písmo svaté. A to jim dalo sílu, vnitřní oheň, aby šli cestou svatých a svým třem dětem byli opravdovým křesťanským příkladem.

Musíme přikládat dřevo, milí křesťané! A přikládat dřevo znamená pro rodiče konkrétně toto:

1. Najděte si vždycky dostatek času pro sebe, nenechtejte oheň lásky udusit „starostmi světa, zálibou v bohatství a touhami po všech jiných věcech“ (srov. Mk 4,19).

2. Dejte pevné místo denní modlitbě a denní četbě z Písma svatého, úvahám, rozjímání a prohlubování víry, vybojujte si ho za všech okolností.

3. Milujte Petrem sjednocenou církev Ježíše Krista, podporujte ji a buďte živými členy této církve.

4. Vyhledávejte přátelství s jinými křesťanskými manželskými páry, především s duchovními společenstvími, která si dala za cíl posvěcení manželství. Také děti potřebují takové společenství s jinými věřícími rodinami, aby nebyly úplně osamocené.

To, co je opravdu důležité v životě, to nepoznají lidé nikdy hlouběji než tváří v tvář smrti. Tak píše 22. listopadu 1944, několik týdnů před svojí popravou, v Plötzensee Ewald von Kleist-Schmenzin (byl odpůrcem nacismu) své ženě a dětem: „Budete někdy úplně bez prostředků v této strašné době? Bůh sám to ví, ale jeden odkaz bych vám chtěl zanechat, který je nepomíjivý a víc než všechny pozemské statky: »Hleďte nejprve království Boží.« Toto slovo ať je vůdčí hvězdou Vašeho celého života, pak se Vám nemůže stát nic zlého, pak budete blažení. A to je moje závěť, moje poslední vůle, abyste měli po celý život Boha před očima a v srdci, ve víře, důvěře, poslušnosti a lásce. Boha máme milovat nade všechno.“

Z VISION 2000 - 6/2012 přeložil -mp-

Pondělí 11. 11. 2013: 6:05 Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** 869 dní **7:00** Vydržet a nepadnout **7:30** Přejeme si... **7:50** NOEkreace (200. díl) **8:00** Cvrlikání (22. díl): Jitka Šuranská **9:10** Jezuité o: Poslání učitelů **9:30** Harfa Noemova **10:00** Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí **10:30** Bulharsko: Život ve skrytosti **11:10** Cirkus Noeland (6. díl) **11:40** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien **14:10** Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:40** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza **15:30** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **16:30** V souvislostech (27. díl) **17:45** Hvězdný prachy – odhalte falešné sliby včas (1. díl): Pohádkové šílenství [P] **18:15** Hornolidečko – Lačnov **18:25** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:30** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Ars Vaticana (29. díl) **19:10** Kouzlo štipkých varhan **19:25** Přejeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 [P] **20:00** Klapka s... (70. díl) [P] **21:00** Na koberečku **21:10** Terra Santa News: 6. 11. 2013 **21:35** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Feminismus a genderové teorie **22:35** NOEkreace (200. díl) **22:45** Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:20** Kulatý stůl: Postavení křesťanů ve světě.

Úterý 12. 11. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 **6:15** Má vlast: Čechy pod Kosířem **7:50** Cesta k andělům (77. díl): Petr Váňa **8:40** Camerata Janáček **8:50** Budu pomáhat: Občanské sdružení Helpes **9:00** Hudební magazín Mezi pražci **9:40** Jezuité o: Poslání učitelů **10:05** Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Feminismus a genderové teorie **11:40** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **11:45** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:20** Platinové písničky (81. díl): Dechovka **12:50** Ars Vaticana (29. díl) **13:00** Don Rua – nástupce **13:25** Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 **13:40** Vydržet a nepadnout **14:10** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **14:25** Kulatý stůl: Postavení křesťanů ve světě **16:00** Přejeme si... **16:15** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **16:35** Na pořadu rodina – Nevzdali jsme to **17:40** Hluk **17:55** Cirkus Noeland (6. díl) **18:25** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšova moc [P] **18:35** Dávný hrdinové: Rozbouřené vody **19:00** NOEkreace (200. díl) **19:10** Guyanská Diana **19:40** Zpravodajské Noeviny (531. díl): 12. 11. 2013 [P] **20:00** Misie naživo – Salesiáni [L] **21:00** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **21:40** Zpravodajské Noeviny (531. díl): 12. 11. 2013 **22:00** P. S. **22:10** Jak potkávat svět – se Zdeňkem Hajným **23:30** Karmelitánky v Chile **23:40** Terra Santa News: 6. 11. 2013 **0:05** Přejeme si... **0:20** Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 **0:30** Probuzení Haiti.

Středa 13. 11. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (531. díl): 12. 11. 2013 **6:20** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **7:20** NOEkreace (200. díl) **7:30** Jde o život **9:00** Don Bosco v Angole **9:15** Ars Vaticana (29. díl) **9:25** Pro vita mundi (69. díl): Mgr. Jaromír Javůrek **10:10** Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 **10:20** Generální audience [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klapka s... (70. díl) **13:50** NOEkreace (200. díl) **14:05**

Na koberečku – **14:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:55** Jezuité o: Poslání učitelů **15:15** 869 dní **15:40** Zpravodajské Noeviny (531. díl): 12. 11. 2013 **16:00** Jak potkávat svět – se Zdeňkem Hajným **17:25** Zprávy z Věčného města: 11. 11. 2013 **17:35** Můj Bůh a Walter: Kristus [P] **18:00** Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Filip [P] **18:40** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:45** Hvězdný prachy – odhalte falešné sliby včas (1. díl): Pohádkové šílenství **19:15** Terra Santa News: 13. 11. 2013 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Afghánistán, zač jsme bojovali [P] **22:05** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotlík **22:25** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza **23:20** Hornolidečko – Lačnov **23:30** Generální audience papeže **0:05** Má vlast: Čechy pod Kosířem.

Čtvrtek 14. 11. 2013: 6:05 Jazzový skřítek a jeho Pekáč **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotlík **7:05** Mauricius – nová hranice **7:25** Platinové písničky (81. díl): Dechovka **7:55** Terra Santa News: 13. 11. 2013 **8:15** Guyanská Diana **8:40** Misie naživo – Salesiáni **9:40** Přejeme si... **10:00** Kulatý stůl: Postavení křesťanů ve světě **11:30** O létajícím faráři **11:40** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **11:45** Bible pro nejmenší: Filip **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Má vlast: Čechy pod Kosířem **13:45** Generální audience papeže **14:15** Harfa Noemova **14:40** Pro vita mundi (69. díl): Mgr. Jaromír Javůrek **15:20** Bulharsko: Život ve skrytosti **16:05** Zpravodajské Noeviny (531. díl): 12. 11. 2013 **16:20** Kalvárie Moravská Třebová **16:35** Budu pomáhat: Hořovické maminky **16:40** Vychovávejme se srdcem Dona Boska **17:05** Vydržet a nepadnout **17:35** Ars Vaticana (30. díl) [P] **17:45** NOEkreace (200. díl) **18:00** Dávný hrdinové: Rozbouřené vody **18:25** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:30** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení [P] **18:40** Cesta k andělům (77. díl): Petr Váňa **19:35** Zpravodajské Noeviny (532. díl): 14. 11. 2013 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (83. díl) [P] **21:25** Putování po evropských kláštích: Kartuziánský klášter v Grenoble, Švýcarsko [P] **21:55** Svatá země **22:05** P. S. **22:15** Zpravodajské Noeviny (532. díl): 14. 11. 2013 **22:30** Octava dies (741. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:00** Hvězdný prachy – odhalte falešné sliby včas (1. díl): Pohádkové šílenství **23:25** Přejeme si... **23:40** Mikroregion Hornolidečko **0:05** Zpravodajské Noeviny (532. díl): 14. 11. 2013 **0:20** Můj Bůh a Walter: Kristus **0:40** Už nikdy více Vidomegon.

Pátek 15. 11. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (532. díl): 14. 11. 2013 **6:20** NOEkreace (200. díl) **6:30** Outdoor Films s Markem Šimíčkem **8:05** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza **9:00** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Afghánistán, zač jsme bojovali **10:00** Na koberečku – **10:10** Klapka s... (70. díl) **11:15** Hvězdný prachy – odhalte falešné sliby včas (1. díl): Pohádkové šílenství **11:40** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **11:45** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Přejeme si... **13:05** Ars Vaticana (30. díl) **13:15** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotlík **13:40** Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien **15:00** Hudební magazín Mezi pražci **15:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny (532. díl):

14. 11. 2013 **16:15** Hluk **16:30** Guyanská Diana **16:55** Misie naživo – Salesiáni **18:00** Cirkus Noeland (6. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec [P] **18:35** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:40** Můj Bůh a Walter: Kristus **19:00** Putování po evropských kláštích: Kartuziánský klášter v Grenoble, Švýcarsko **19:30** Hornolidečko – Pozdřechov **19:40** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 [P] **20:00** Kulatý stůl: I. světová válka [L] **21:35** O kom, o čem: Rudolf Haša **22:00** Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (77. díl): Petr Váňa **23:40** Kalvárie Moravská Třebová **0:00** Vydržet a nepadnout **0:30** Nevybroušené diamanty.

Sobota 16. 11. 2013: 6:05 Hornolidečko – Pozdřechov **6:15** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 **6:25** Kalvárie Moravská Třebová **6:40** 869 dní **7:05** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **7:25** Přejeme si... **7:40** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotlík **8:00** Jezuité o: Poslání učitelů **8:25** Cirkus Noeland (6. díl) **8:55** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **9:00** Dávný hrdinové: Rozbouřené vody **9:25** Můj Bůh a Walter: Kristus **9:45** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 **10:00** Jde o život **11:30** Hvězdný prachy – odhalte falešné sliby včas (1. díl): Pohádkové šílenství **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. **12:20** Zpravodajské Noeviny (532. díl): 14. 11. 2013 **12:35** Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí **13:05** Festival dobrých zpráv 2013: Soutěžní snímky festivalu – 1. část [P] **16:10** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (83. díl) **17:35** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ [P] **18:25** Sedmihlásky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:30** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **18:35** Misie naživo – Salesiáni **19:35** V souvislostech (28. díl) [P] **20:00** Dny důvěry v Praze: Modlitba Taizé [L] **22:00** P. S. **22:10** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 **22:20** Bulharsko: Život ve skrytosti **23:00** Budu pomáhat: Hořovické maminky **23:05** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **0:05** Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien.

Neděle 17. 11. 2013: 6:15 Jazzový skřítek a jeho Pekáč **6:35** Ars Vaticana (30. díl) **6:45** Hluk **7:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (83. díl) **8:25** 869 dní **8:50** Guyanská Diana **9:30** Mše svatá z baziliky sv. Mikuláše v Trnavě v rámci Trnavské novény [L] **11:15** Jezuité o: Etika v podnikání **11:35** Na koberečku – **11:45** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (28. díl) **12:40** Platinové písničky (82. díl): Dechovka [P] **13:15** Festival dobrých zpráv 2013: Soutěžní snímky festivalu – 2. část **16:35** Dávný hrdinové: Vysvobození z katakomb [P] **17:00** Noeland (45. díl) [P] **17:30** Sedmihlásky (59. díl): Martcovský kohouti [P] **17:35** Můj Bůh a Walter: Kristus **17:55** Zprávy z Věčného města: 15. 11. 2013 **18:10** Pro vita mundi (66. díl): P. Mgr. Adam Rucký (1. díl) **19:00** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotlík **19:20** NOEkreace (201. díl) [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (742. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Svatováclavský hudební festival 2013: Kompletní provedení dochovaného díla Bohuslava Matěje Černohorského [P] **22:15** V souvislostech (28. díl) **22:35** Misie naživo – Salesiáni **23:35** Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí **0:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Ars Vaticana (30. díl) **0:30** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Afghánistán, zač jsme bojovali.

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové srdečně zve na mimořádný **POUTNĚ-POZNÁVACÍ ZÁJEZD DO ARMÉNIE**, který se uskuteční **ve dnech 20. až 26. května 2014**. Proč právě do Arménie? Arménie je první křesťanská země, kde pramení biblické řeky Eufrat a Tigris a nad kterou se tyčí mýty opředená hora Ararat, na níž se zachytila Noemova archa. Díky misiím apoštolů Bartoloměje a Tadeáše, kteří zde zemřeli mučednickou smrtí, přichází křesťanství do této země již v letech 35–60 po Kristu. Jistý čas zde působili i apoštolové Tomáš, Šimon, Matouš a Jan. Působil zde i sv. Řehoř, díky kterému v roce 301 povýšil král Trdat III. křesťanství na státní náboženství.

V případě zájmu o tuto cestu **kontaktujte organizátory co nejdříve, ale nejpozději do 20. 12. 2013** na telefonu 737 215 328 nebo e-mailu dcs@bihk.cz. Podrobný program naleznete na webu www.dcsk.cz nebo je možné jej na vyžádání zaslat poštou.

Matice svatokopecká pořádá na **Svatém Kopečku u Olomouce v neděli 24. listopadu 2013 v 16 hodin v Francouzském sále fary přednášku Jana Nedělníka** na téma **PRVNÍ STAVBY NA SVATÉM KOPEČKU – 2. část**. Přednáška doplněná promítáním dobových snímků je součástí letošních oslav 90. výročí založení Matice svatokopecké. Srdečně všechny zveme.

PUZZLE BETLÉMA – 260, 480 a 920 dílků. Cena 150, 280 a 400 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinšské nám. 20, 674 01 Třebíč • tel. 728 133 220 • www.volny.cz/trebicmartin.

Ve Vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyskova bude v sobotu 16. listopadu 2013 otevřena ve 2. patře muzejní galerie, v níž je umístěna ojedinělá stálá **EXPOZICE BETLÉMŮ**, která je druhou největší soukromou sbírkou v České republice. Betlémy jsou vyrobeny ze všech dostupných materiálů. **Otevřeno je vždy odpoledne od 14 do 17 hodin každou sobotu, nedělí a svátků od 16. listopadu 2013 do 2. března 2014.** Příležitostně můžete shlédnout stálé expozice Kostelního i Vlastivědného muzea, kde ve výstavní síni je zároveň otevřena nová výstava s názvem **Život kolem nás očima dětí**. Zde zhlédnete velké množství exponátů z dovedností dětí švábenických škol. Muzea a galerie jsou otevřeny vždy v době konání výstav nebo po ohlášené domluvě se správcem muzea. Vstupné dobrovolné.

Matice svatokopecká pořádá **v neděli 1. prosince 2013 v 16 hodin v Francouzském sále fary na Svätém Kopečku u Olomouce již tradiční ADVENTNÍ SETKÁNÍ S OTCEM BISKUPEM MONS. JOSEFEM HRDLÍČKOU.**

V touze naplnit přání Svatého otce Benedikta XVI. a otce arcibiskupa Jana vyhlášená pro Rok víry Matice svatokopecká a mladí farníci ze Svatého Kopečku zvou všechny zájemce na **XII. MALOU PĚŠÍ POUŤ NA SVATÝ KOPEČEK U OLMOUCE**. **Kdy:** středa 20. listopadu 2013 v 16.40 hod. **Kde:** sraz u kříže v Chválkovicích (zastávka MHD – Domov duchodců). **Trasa:** pěší a cyklistická stezka do Samotíšek a dále alejí vzhůru na Svatý Kopeček. **Úmysl této pouťi:** za naši úplnou oddanost Ježíši Kristu, který jako poslední služebník je zároveň naším Králem. **Pouť bude zakončena mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie na Svätém Kopečku v 18 hodin.**

Liturgická čtení

Neděle 10. 11. – 32. neděle v mezidobí
1. čt.: 2 Mak 7,1-2,9-14
Ž 17(16),1,5-6,8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, Hospodine, nasytím se pohledem na tebe.*)
2. čt.: 2 Sol 2,16-3,5
Ev.: Lk 20,27-38
Slovo na den: Tvrdí, že není vzkríšení.

Pondělí 11. 11. – památka sv. Martina Tourského
1. čt.: Mdr 1,1-7
Ž 139(138),1-3,4-6,7-8,9-10
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 17,1-6
Slovo na den: Sedmkrát za den.

Úterý 12. 11. – památka sv. Josafata
1. čt.: Mdr 2,23-3,9
Ž 34(33),2-3,16-17,18-19
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7-10
Slovo na den: Potom.

Středa 13. 11. – památka sv. Anežky České
1. čt.: Mdr 6,1-11
Ž 82(81),3-4,6-7
Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, sud' zemi!*)
Ev.: Lk 17,11-19
Slovo na den: Zpozoroval, že je uzdraven.

Čtvrtek 14. 11. – ferie
1. čt.: Mdr 7,22-8,1
Ž 119(118),89,90,91,130,135,175
Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20-25
Slovo na den: Boží království nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat.

Pátek 15. 11. – nez. pam. sv. Alberta Velikého
1. čt.: Mdr 13,1-9
Ž 19(18),2-3,4-5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26-37
Slovo na den: Ať nesestupuje, aby si je vzal.

Sobota 16. 11. – nez. pam. sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy nebo sobotní pam. Panny Marie
1. čt.: Mdr 18,14-16; 19,6-9
Ž 105(104),2-3,36-37,42-43
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8
Slovo na den: Zastaň se mě proti mému odpůrci!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. LISTOPADU 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 11.	PO 11. 11.	ÚT 12. 11.	ST 13. 11.	ČT 14. 11.	PÁ 15. 11.	SO 16. 11.
Antifona	1136 1262	1587 1792	1708 1924	1741 1961	1197 1329	1213 1346	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	786 884	786 884	784 883	784 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1136 1263	1723 1941	1708 1925	1864 1796	1198 1330	1213 1346	1666 1883
Antifony	1137 1264	1587 1792	1167 1296	1865 1797	1198 1330	1214 1347	1229 1364
Žalmy	1137 1264	813 914	1167 1297	813 914	1199 1331	1214 1347	1229 1364
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1587 1793	1710 1926	1865 1797	1201 1334	1217 1351	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	725 818	1588 1793	1710 1927	1865 1797	1202 1334	1218 1351	1669 1886
Prosby	1140 1268	1724 1943	1711 1927	1744 1963	1202 1334	1218 1351	1655 1886
Závěrečná modlitba	725 818	1588 1793	1589 1795	1866 1797	1202 1335	1590 1800	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141 1269	1156 1285	1172 1301	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369
Antifony	1142 1269	1157 1285	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370
Krátké čtení	1144 1271	1159 1288	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372
Závěrečná modlitba	725 818	1159 1288	1175 1305	1191 1322	1206 1339	1222 1356	1236 1372
Nešpory:							
Hymnus	1642 1859	1145 1273	1727 1946	1714 1932	1866 1798	1207 1340	1223 1358
Antifony	1643 1859	1146 1274	1588 1793	1177 1307	1867 1799	1208 1341	1224 1358
Žalmy	1643 1860	1146 1274	1729 1947	1177 1308	1747 1966	1209 1341	1224 1359
Kr. čtení a zpěv	1646 1863	1149 1277	1588 1794	1717 1934	1867 1799	1211 1344	1226 1361
Ant. ke kant. P. M.	1647 1863	725 819	1589 1794	1717 1935	1867 1799	1211 1344	1227 1361
Prosby	1647 1863	1149 1277	1731 1950	1718 1936	1750 1969	1211 1345	1227 1362
Záv. modlitba	1640 1857	725 818	1588 1793	1589 1795	1866 1797	1212 1345	1590 1800
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LUMEN FIDEI • ENCYKLIKA SVĚTLO VÍRY

Papež František • Z italských přeložil Milan Glaser • Revize překladu a redakce Prokop Brož, Dagmar Kopecká, Pavel Mareš

První encyklika papeže Františka. Je však třeba poznamenat, že již papež Benedikt XVI. ještě za svého pontifikátu encykliku z velké části připravil, ale nestačil ji už dokončit. Nabídl ji však svému nástupci. Papež František přijal Benediktův koncept, doplnil jej a upravil. Vzhledem k různosti teologických, pastoračních i osobnostních rysů obou velkých mužů je to obdivuhodný projev vzájemné úcty a pokory obou osobností.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x200 mm, 64 stran, 69 Kč*

PROSÍM O PŘÁTELSKÝ DIALOG

Papež František • Z italských přeložili Zdeněk Drška, Milan Glaser, Jana Gruberová, Petr Havlíček a Jiří Kratochvíl • Úvodní slovo kardinál Dominik Duka • Předmluva P. ThDr. Jan Balík, PhD. • Odpovědná redaktorka Leona Macháčková

Soubor promluv papeže Františka přibližuje jeho návštěvu v Riu de Janeiro, která se uskutečnila v červenci 2013. Papež se obrací k věřícím celého světa, mluví o naději, pokoře a o dialogu se současným světem a vyzývá k boji proti chudobě i sociálním nerovnostem.

*Euromedia Group, k. s. - Ikar ve spolupráci
se Sekcí pro mládež ČBK
a Asociací křesťanských sdružení mládeže, o. s.
Váz., 130x205 mm, 192 stran, 219 Kč*

**PAPEŽ FRANTIŠEK • ROZHOVOR
S JORJEM BERGOGLIEM**

Sergio Rubín, Francesca Ambrogetti • Ze španělských přeložila Anežka Charvátová • Odpovědná redaktorka Kateřina Trdčí

Knížní rozhovor představuje papeže Františka v době, kdy byl ještě kardinálem. Je z něj patrné, že názory a postoje, kterými jako papež oslovil celý svět, zastával už mnohem dříve a že neodlučitelně patří k jeho osobnosti. Vedle vzpomínek na dětství a mládí hovoří Jorge Bergoglio velmi otevřeně o svém pohledu na poslání církve v moderním světě, o svém jednání v době vojenské diktatury v Argentíně, vyjadřuje se k otázkám utrpení, viny i odpuštění, stejně jako mluví o naději a výzvách budoucnosti.

*Portál, s. r. o. • Váz., přebal, A5,
192 stran + 8 stran obrazové přílohy, 299 Kč*

ZITA - DŮVĚRNÝ PORTRÉT CÍSAŘOVNY

P. Cyrille Debris, PhD. et ThD. • Z francouzštiny přeložila Mgr. Lucie Cekotová

Knihou o duchovním životě kandidátky blahorečení Boží služebnice Zity, poslední císařovny rakouské a královny uherské a české. Jejím autorem je postulátor procesu blahorečení P. Cyrille Debris z Francie.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Váz., 165x235 mm, křídový papír,
112 stran, 258 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.